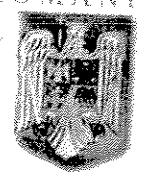

30239/5

24.11.2011
Biserica Cochetuș, Rep. Punct. Sola
Mănești

Ar: 23.11.2011
SCC Rep. P. S. V.

ROMANIA

1/29954/1199/23.11.11
23.11.11. Cab. S. G. A.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LANGA ÎNALTA CURTE
DE CĂSĂȚIE ȘI JUSTIȚIE
DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE

Propunere de decizie
cu privire la
din 25.11.2011

CABINET PROCUROR ȘEF
Nr. 1799/C/2011

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
Direcția Legișlăție, Documentație și Contencios
Nr. 29954/2011 din 24.11.2011

21 noiembrie 2011

Stimate domnule președinte,

În conformitate cu dispozițiile art.36 alin.(2) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulăm prezenta

CONTESTAȚIE
împotriva Hotărârii nr. 663A din 13 septembrie 2011
a Consiliului Superior al Magistraturii - Secția pentru judecători

prin care nu au fost însușite propunerile Inspecției Judiciare cuprinse în nota nr.1230/IJ/955/SIJ/21010/ST/2011 cu privire la oportunitatea reglementării unui nou caz de incompatibilitate și a posibilităților tehnice de stabilire a acestuia, precum și posibilitatea ca o eventuală propunere să fie avută în vedere cu ocazia dezbaterilor publice pe marginea modificării și completării legilor justiției.

Criticăm hotărârea întrucât nu a rezolvat, în nici un mod, sesizarea pe care Direcția Națională Anticorupția a formulat-o pentru luarea unor măsuri în vederea abținerii doamnei judecător Viorica Costiniu de a judeca cauze în care sesizarea instanței s-a făcut de către Direcția Națională Anticorupție, după momentul în care soțul acesteia a fost trimis în judecată de această direcție și în vederea evitării/rezolvării incompatibilităților în orice alte situații similare. De asemenea, considerăm că în mod eronat s-a apreciat că nu se putea pune în discuție existența unei incompatibilități, atâta timp cât aceasta nu e prevăzută de codurile de procedură judiciară.

Solicităm Consiliului Superior al Magistraturii, în calitate de garant al independenței justiției, să ia măsuri pentru rezolvarea și evitarea apariției situațiilor de „imparțialitate obiectivă” întrucât aparența că magistratul nu va fi deplin imparțial afectează prestigiul justiției. Lipsa unei reglementări clare vulnerabilizează statutul judecătorilor și procurorilor, iar Consiliul Superior al Magistraturii, corespunzător

statutului său, nu poate să rămână doar un observator al insuficienței reglementărilor, când la îndemâna sa sunt cel puțin două instrumente, și anume modificarea Regulamentului de ordine interioară a instanțelor ori sesizarea ministrului justiției asupra necesității inițierii sau modificării unor acte normative (art. 19 alin.1 pct.22 și 26 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii).

Contestația noastră se sprijină pe următoarele argumente:

1. **Art. 5 alin. (2) din Legea nr.303/2004**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește o interdicție și, implicit, o incompatibilitate în exercitarea activității magistraților stipulând că „**judcătorii și procurorii sunt obligați să se abțină de la orice activitate legată de actul de justiție** în cazuri care presupun existența unui conflict între interesele lor și interesul public de înfăptuire a justiției sau de apărare a intereselor generale ale societății, **cu excepția cazurilor în care conflictul de interese a fost adus la cunoștință, în scris, colegiului de conducere al instanței sau conducătorului parchetului și s-a considerat că existența conflictului de interese nu afectează îndeplinirea imparțială a atribuțiilor de serviciu**”.

Rezultă că textul legal a stabilit *un tip generic de incompatibilități*, mai larg decât cel al incompatibilităților prevăzute în codurile de procedură, dar *și o modalitate distinctă de rezolvare a acestor situații*, respectiv obligativitatea sesizării colegiului de conducere/conducătorului parchetului, care să stabilească dacă există cazul unui conflict între interesele magistratului și interesul public de înfăptuire a justiției și dacă, acesta afectează *îndeplinirea imparțială a atribuțiilor de serviciu* (deci a oricăror atribuții de serviciu, inclusiv activitatea de judecată ce e indisolubil legată de calitatea de judecător).

Menționăm că, în acest sens, în sesizare am invocat dispozițiile art. 104 din Legea nr. 161/2003, ca dovadă că art.5 alin.(2) reprezintă o reglementare expresă, prin lege specială, a unei incompatibilități a magistraților care, generic, desfășoară o activitate de demnitate publică, iar nu ca dispoziție legală direct aplicabilă.

Totodată, întrucât legea se interpretează, întotdeauna, sensul aplicării ei nu se justifică ca dispozițiile art.5 alin.(2) să se aprecieze că sunt inaplicabile.

2. **Art. 99 lit.a) din Legea nr. 303/2004**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, consideră ca **abatere disciplinară „încălcarea prevederilor legale referitoare la declarațiile de avere, declarațiile de interese, incompatibilități și interdicții privind judecătorii și procurorii**”. Acest text nu distinge între incompatibilități stabilite de codurile de procedură și alte tipuri de incompatibilități.

Prin urmare, atâta timp cât nu s-a respectat procedura prevăzută de art. 5 alin.(2) din aceeași lege, în mod greșit, s-a considerat că nu există temei pentru conturarea încălcării normelor privind incompatibilitățile/interdicțiile, iar judecătorul Viorica Costiniu nu ar fi putut refuza participarea în ședința de judecată întrucât are obligația legală de a desfășura această activitate.

Așa cum a motivat, pe larg, Inspecția Judiciară, ne aflăm în situația analizării sensului noțiunii de „imparțialitate” din punct de vedere obiectiv, aparența de afectare a imparțialității fiind importantă, sens în care, stabilirea mecanismelor de înlăturare a

acesteia constituie un pas important în restabilirea încrederii în justiție într-o societate democratică.

De altfel, această aparență nu s-a putut stabili cum poate fi înlăturată decât, așa cum prevede legea, prin abținerea de la activitatea legată de actul de justiție, cât timp s-a arătat că nu există posibilitatea analizării de către Consiliul Superior al Magistraturii a cauzelor soluționate de magistrat. Din acest punct de vedere este irelevant faptul că în sesizare nu a fost indicată punctual o cauză, mai ales că sesizarea viza luarea de măsuri în vederea înlăturării unei stări de incompatibilitate, ce prezintă potențial riscul afectării judecății de imparțialitatea obiectivă.

3. Art. 4 alin.(1) din Legea nr.317/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare, stipulează în sarcina Consiliului Superior al Magistraturii, în calitate de garant al independenței justiției, nu numai dreptul, ci și obligația, chiar din oficiu, de a apăra judecătorii și procurorii inclusiv împotriva oricărui act de natură să creeze suspiciuni cu privire la imparțialitatea acestora și de a dispune măsurile care se impun (art. 15 alin.6 din Legea nr.317/2004) în cazul identificării unor astfel de situații.

Cât timp art.5 alin.(2) din Legea nr.303/2004, stabilește numai în liniile generale modul de rezolvare a aparenței de imparțialitate, Consiliul Superior al Magistraturii are rolul și dreptul de a identifica soluții viabile care să fie luate, unitar, în cadrul sistemului judiciar, eventual prin modificarea Regulamentului de organizare a instanțelor în sensul inserării dispozițiilor procedurale de soluționare a acestui tip de incompatibilități, inclusiv, a menționării, chiar cu titlu cel puțin exemplificativ, a măsurilor pe care le pot lua colegiile de conducere/conducătorii parchetelor.

În acest context, alegația din cuprinsul Hotărârii nr.633A din 13 septembrie 2011 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru judecători, referitoare la faptul că eventualele limite ale abținerii doamnei judecător Viorica Costiniu nu pot fi analizate in extenso, cu referire la orice dosar întocmit de Direcția națională Anticorupție, nu este conformă rolului procurorului și modului de organizare a direcției/parchetelor.

Astfel, în activitatea judiciară Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor (art.4 alin.1 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare), procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic (art.62 alin.2 din Legea nr.304/2004), iar soluțiile adoptate de procuror pot fi infirmate motivat de către procurorul ierarhic superior, când sunt apreciate ca fiind nelegale (art.64 alin.3 din Legea nr.304/2004). Totodată, în procesele penale, la ședința de judecată, poate participa procurorul care a efectuat urmărirea penală sau alt procuror desemnat de conducătorul parchetului (art.67 alin.3 din Legea nr.304/2004). Prin urmare, activitatea procurorului nu se desfășoară în nume propriu, astfel încât, raportarea la persoana care a întocmit rechizitoriul poate avea loc numai în cazul antrenării răspunderii civile, disciplinare ori penale.

Mai mult, în concret, rechizitoriul a fost întocmit de anumiți procurori, dar având în vedere că unul dintre aceștia era șeful unei secții din structura centrală, verificarea rechizitoriului a fost realizată de procurorul șef al direcției (conform art. 22¹ din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr.43/2002, cu modificările și completările ulterioare) și, prin urmare, interdicția de a judeca numai rechizitoriile întocmite de anumiți procurori nu e suficientă pentru înlăturarea aparenței de afectare a imparțialității.

De altfel, argumentele anterior dezvoltate sunt valabile și pentru ceilalți procurori, situație în care abținerea judecătorului a cărui imparțialitate obiectivă e aparent afectată ar trebui să se raporteze, uneori, chiar la judecarea anumitor tipuri de cauze.

Pentru considerentele prezentate, solicităm Plenului Consiliului Superior al Magistraturii să admită prezenta contestație și să soluționeze sesizarea Direcției Naționale Anticorupție.

Procuror șef direcție

Daniel Marius MORAR

